

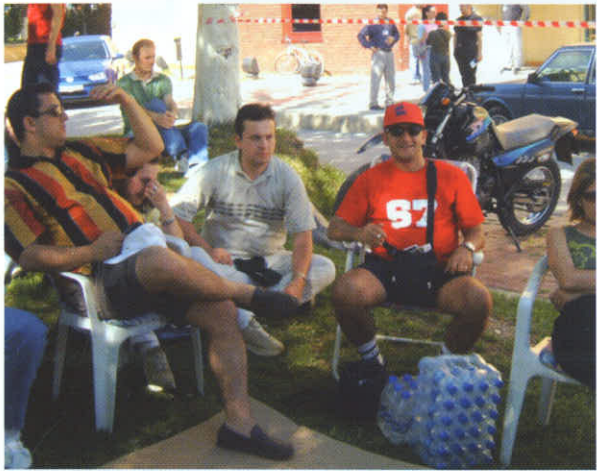
BALO '2002

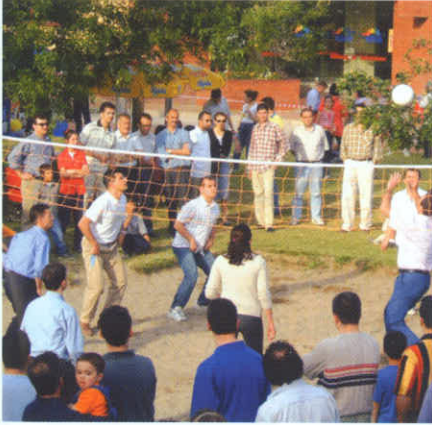

Teşekkür

Her yıl olduğu gibi bu yılda coşkuyla kutladığımız

“ECZACILIK HAFTASI”

etkinlikleri kapsamında gerçekleşen Şenliğimizde,
öncelikle coşkumuzu paylaşan Eczacılarımız ve ailelerine,
Eczacı kalfaları ve ailelerine, depo personelleri ve ailelerine

Stant kurarak şölen alanımızı renklendiren;

**TOYOTA AKKOYUNLU PLAZA
BAŞAK SİĞORTA (E.AYHAN ÖZER ACENTELİĞİ)
VİZYON SAĞLIK
SCHÖLLER DONDURMA
EDEKOM
GARANTİ BANKASI
TELSİM (BUGÜN İLETİŞİM)
WELLA
ÜÇGE
TUBORG
ECZACIBAŞI GİRİŞİM PAZARLAMA
ÇAĞDAŞ YAŞAMI DESTEKLEME DERNEĞİ
ÜSTALAR YETİŞTİRME DERNEĞİ
İPEK EĞİTİM - UYGULAMA OKULU
NİLÜFER MESLEK EĞİTİM OKULU
BURSA ECZA KOOP.
& HEDEF ECZA DEPOSU'NA**

TEŞEKKÜR EDERİZ.....

**7.BÖLGE
BURSA ECZACI ODASI BAŞKANLIĞI**

"turistik kaçamak"

şeklindeki gezilerinden biri daha yapıldı.

Kurulup çalmayan saatler ve benzeri nedenlerle sabah telaşlarıyla saat 5:30 'larda yola çıkan 2 otobüs son yolcularını bulvar ve yollardan topladı. Uzaşıp gitti yol sonra. Uykulu gözler yavaş yavaş açıldı. Normal gün skalasına göre eczanelerin açılacağı saatlerde artık Bursa'dan epey uzakta idik." Erken kalkan yol alır, bak nerelere geldik " diye düşünmeden edemedik. Meşeler, çamlar, selviler, ladin

ormanları ile kuşatılmış olmasa da yollarda Osmanlı Bankası ağaçlarına rastlanıyordu. Mayıs yeşilliğini yapmıştı yine. Erken saatlerde ortalıkta görülmeyen köylüler ve traktörleri 8:30-9 civarında tarlalarda ekipler şeklinde çalışmaya başlamışlardı. Erkekler çeşitli pozisyonlarda oturmuş, uzanmışken şalvarlı kadınlarımız birdirbir pozisyonuna eğilmiş birşeyler toplarken dikkati çekiyorlardı. Erkekler bu devirde hala "şah" olunabileceğinin gösterisini yaparken, "soframızdaki yeri " artık hiç olmazsa öküzümüzden önce gelen kadınlarımız, zahmetli pozisyonlarında uzun süre kalarak tarla satrancının piyonlarını oynuyorlardı.

Tarlar sarı, yeşil renkli, süslü büyük yamalar gibi yeryüzü yorganını süslüyorlardı. Uçaktan bakınca nasıl da güzel görünürler. Yakından bakınca detaylar kirletir güzellikleri. Özensiz düzensiz yıkıntı çitler, erozyona açık yamaçlar, bakımsız binalar, muhtelif atıklar. Kalkınmamış bir yöre burası. İstanbul'a; Bursa'ya bu kadar yakın da olsa, köy-şehir farkı fazla biraz. Burası da batı. Burası da boğaz. Demek insanlar boğaza değil, İstanbul boğazına meraklılar.

Gemiler geçiyordu gemiler.. Liman mı koy mu derken burası Çanakkale Boğazı değil mi sorusuyla anladık ki gemileri hizaya diken boğazların en güzel ikincisidir gördüğümüz. " Geçilemez " olan boğaz. Tabyalı boğaz. Boğazımda düğümlenen tarihsel anılar. " Çanakkale içinde vurulanların " arasından geçiyoruz; içimizde minnet duyguları. Bozcaada vapuruna (yakalarcasına) yetişip biniyoruz otobüslerimizle. Esrarengiz bir deniz yolculuğu değil bu, ada karşıda; yarım saat sonra oradayız. Bütün dikkatleri çeken kalesiyle " Güle Güle " filmine de ev sahipliği yapan ada şimdi bizi ağırlıyor. Adanın tek eczanesi açılmamış daha. Cumartesi sabahı ada sakinliği içinde normalleşmiş bir gecikme gibi geldi bize. Otobüsümüzün camları sarmaşık yapraklarıyla süpürülecek şekilde Hakimiyeti Mil Geçiti'nden sürünerek Ege Oteline vardık. 200 yaşına yakın Eski Rum İlkokulunun kalıntılarından restore edilen Otelimizin, alçakgönüllü ve ekonomik tatilin abidesi gibiydi.

Öğle yemeği ve plaj faslı için adanın güneyine, Ayazma'ya indik. Otobüsler yavaşladıkça " burası olmasın " dediğimiz yerleri neyse ki geçtikten sonra eli yüzü düzgünce bir yere gelip masalara kurulduk. Soğuk mezeleri anında silip süpürürken ve her masaya numune olarak bırakılan tabaktaki izgara köfteleri bir kişi yer, üç kişi bakarken sabır artıran esprilerle durumu idare etmeye çalıştık. Başkanın dijital fotoğraf makinesiyle hazırladığı belgele bu durum yansıdı mı bilemiyoruz. Plaj vakti gelip çatmıştı. Fakat güneş bulutların arkasında saklambaç oynamaya başlamıştı. Sıkıca tembih edildiği şekilde mayolarını yanına alanlara, " ben böyle yerlere gelirken mutlaka mayomu yanıma alırım, suya girip girmemek ayrı mesele " diyenler, bir de ada eczanesinin önünde bir yerlerde otobüsü bekletip kendine mayo satın alanlar sahile indiler. Kum ince taneli, sarı ve temizdi. Deniz akvaryum görünümünde, dıpduru ve kıpırtısızdı. Biri üzerinde son parça kalana kadar soyundu gitti ayak başparmağını denize daldırdı. Kıyıda günün oşinografi haberlerini bekleyenler nefeslerini tutmuştu. " Biraz daha ısınsın sonra girerim " diyerek geri döndü arkadaş. Buraya kadar gelmişken girmeden dönemem, buzda bile yüzerim, görüşünde olanlar birer kulaç öne....

...çıktılar ve üşümüyorlarmış gibi deniz tiyatrosu yaparak yüzdüler. Bu arada Ender'in küçük oğlu Yiğit bir atasözümüzü doğrularcasına soğuğa rağmen çırılçıplak kum meydanında koşturuyordu. "İyi ki mayomu getirmemişim" cilere "Bu tarihte denize mi girilirmiş?" diyenler yaklaşık 73'e 5 galip gelmişlerdi.

Akşama doğru mahzende yıllanan şarapları görmeye Kaleye yakın şarap fabrikasına gittik. Şekeri yüksek şaraba dömisek dendiğini öğrendik. "Rumlar yapmışlar abi.." dedirten 400 m² kapalı alana kolonsuz yapılmış gergili ahşap çatı sistemlerini gördük. Metal şarap kazanlarını görünce neden ağaç malzemeli küpler azaldı diye sorduk. O küpleri hava alamayacak kalitede Rum ustalar yaparmış, onlarla birlikte bitmiş eserleri de. Ortam şarap kokuyordu, üzerine bastığımız bütün zemini kaplayan ıslaklık şarap mıydı, su muydu, olmasa da olur muydu pek anlayamadık. En azından bir daha şarap içerken daha temiz bir üretim ortamı görmüş olmayı içimizden geçirdik. Sirtında çantası elinde kocaman kamerasıyla ender pozlar çeken arkadaş büyük bir ciddiyetle sütunlara tırmanarak çatıdaki gergi sistemlerini fotoğraflıyordu.

Akşam yemeğinde hepimize birer çipura kurban edildi. Deniz İçer de ben içemez miyim diye kadehe sarıldı. Son moda şarkıların esmer vatandaş ağzıyla nasıl "ezgilendiğine" zorunlu şahit tutularak bahşış ağacı muamelesiyle "eğlendirildik". Dönüş yolunda hoş bir açık hava kahvesinde ağaçlar altında çay, kahve içenler memnun kaldılar. Hem fiyatlardan, hem kaliteden. Bir geceden kimseye bir şey olmaz inancıyla kalabildiğimiz otelde ertesi sabah kahvaltıda buluştuk. Otobüste bir kez okunmuş olan ve yazılı kanıtı bulunmayan programı hepimiz unuttuğumuz için birbirimizi gözetim altında tutuyorduk. Sonunda zincir eczacılar şeklinde birbirimizi kaybetmeden otobüslere doluşup Truva yoluna düştük. Truva atı 1975 yılında yapılmış, tüm tahtaları sağlam, meraklı insan salkımlarını taşıyacak kadar güçlü duruyordu. 40'ından sonra kocaman tahta ata binme keyfini yaşattı bazılarımıza. Bu arada tahta atın karnında iken kaleyi içten fetheden provakatör askerlerin yerinde olmanın pek de kolay bir görev olmadığını hissedenlerimiz olmuştur. Tahta atın çevresinde kameralar sürekli çalışıyordu. Herhalde dünyada bu kadar çok resmi çekilen bir at olmasa gerek. Başkan ve eşi ricamız üzerine dijital kameraya "resmi olmayan" pozlarını verirken ünlü at bir kez daha fon olarak kullanılıyordu. Tarihi gerçek Truva atı çoktan toprağa karışmış olmalıydı. 9 bölümlü iyi korunmuş tarihi şehir kalıntıları arasından güç bela yolu bulup geri dönebildiğimizde uzun, güllü yoldan bir kez daha keyif alarak, resimler çekerek geçtik.

Şarkılı-türkülü bir yolculuktan sonra Bursa'ya geri döndüğümüzde bir dahaki sefere bindiğimiz otobüslerin amortisörlerinin sağlam olması ve trafik kurallarına uymaları durumunda yeni turlardan sağ dönme şansımızın artacağını hesaplıyorduk. Hayıflandığım iki şeyi belirtmek istiyorum. Biri otobüste hep bir ağızdan söylenebilecek "Çanakkale Türküsü'nün başka bahara kalması, diğeri de durup dururken bacağını kırıp oturmak zorunda kalan bir eczacı arkadaşımızın bu gezide birlikte olamaması.

Sağlıklı gün ve gezilerde görüşmek üzere.

Numan AYDEMİR

Attila İLHAN İntibah Başladı...

**Kaynak: İleri Dergisi
Temmuz/Ağustos 2001**

Dış politikada bize bir takım şeyler zorlanıyor. Hâlâ Kıbrıs sorunu önümüzde, hâlâ Ege adaları önümüzde, hâlâ Avrupa Birliği hep kaytıyor, kalleslik ediyor, yalan söylüyor. Fırıldaklar çeviriyor. "Acaba bunlar ne der?" diye sorular konunca, zannediyorum ki, ilk intibah Silahlı Kuvvetler'de başladı. "Galiba biz yanlış bir taraf seçmişiz" düşüncesine doğru gelmeleriyle bir uyanış başladı.

Türkiye bir kimlik krizi yaşıyor. Çünkü Türkler yeniden kendi kimliklerini tartışmaya başladılar. Bu neden ve nasıl ortaya çıktı diye soracak olursanız, şöyle söyleyebilirim; Türkler, daha evvel ne zaman kimlik krizi yaşamışlardı, buna bir bakmak lazım. Biz Devlet-i Aliye'nin parlak zamanını yaşarken Türklük iddiasında değildik, Osmanlılık iddiasındaydık. Ve Osmanlı camiası içerisinde yaşayan toplulukların hiçbirisi etnik tavırla bir kimlik iddiasına girmiyordu. O kadar girmiyorlardı ki, Osmanlı, Budin'i zaptettikten sonra, yani Macaristan'ı fethettikten sonra Macaristan'ın başına bir Macar'ı getirip koydu. O kadar kendinden ve Osmanlılığından emin.

TÜRKİYE'NİN KİMLİK KRİZİ

Peki bizde bu sorun ne zaman başladı? Bunu ben Ermeni arkadaşlarla konuşurken sık sık dile getiririm. Ermenilerin isyanı, Ermenilere yapılan zulüm lafları edilir. Hep onlara sorduğum bir soru vardır; Ermenilerle Osmanlılar, hatta bundan daha evvel. Anadolu Selçuklular ve diğerleri beraber yaşadılar, bu beraber yaşamalar boyu siz Ermeni isyanı hatırlıyor musunuz? Yoktur. Ermenilerin isyan hareketleri tipki Sırpların, Bulgarların, Rumların isyan hareketleri gibi 19. yüzyılda başlamıştır.

Bunun nedeni çok basittir; çünkü 19. asrın sonlarından itibaren, 20. asrın başlarında Batılı kapitalizm, emperyalizm aşamasına gelmiştir. Parçalamaya karar verdiği ülkelerin başında da Osmanlı İmparatorluğu içindeki çeşitli etnik grupları tahrik ederek gerek dini açıdan, gerek milli açıdan onlara bir kimlik yakıştırıp o imparatorluğu dağıtmaktır. bunu yalnız bizde yapmıyorlardı. Rusya'da da yapıyorlardı, Çin'de de, İran'da da yapıyorlardı.

Yani bizim bu topraklarda yaşayan insanların kimlik sorunlarının tartışılmaya başlanması, emperyalizmin bu ülkeyi dağıtmak istemesinden doğmuştur. Ondan evvel hiç kimse böyle bir teşebbüste bulunmuyordu. Kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Zeten dinlerine de müdahale edilmiyordu, dillerine de.

Eğer biz onlara baskı yapsaydık, biz çekildikten ve onları serbest bıraktıktan sonra, dinleri, dilleri, kültürleri ile olduğu gibi çıkamazlardı. Halbuki çıktılar. Buna mukabil, İngiltere veya Fransa imparatorluğunun topraklarından çıkanlar hâlâ İngilizce ve Fransızca konuşuyorlardı. Kültürlerini kaybetmişlerdi. Biz böyle bir şey yapmadık. Bu çok açık ve tarihi olarak ispatlanmış bir olaydır. Yani bir Bulgar, Osmanlı oradan çekildikten sonra Bulgar kültürüyle çıktı oradan. Demek ki o kadar yüzyıl boyunca, ona o konuda bir baskı yapılmamıştır. Halbuki bir Senegalli çıkamıyor, bir Cezayirli çıkamıyor. Cezayir yazarları hâlâ Fransızca yazıyorlar. Emperyalizm işte budur. Türkiye'de de bunu yapmak istiyordu, Osmanlı'da da.

TÜRKÇE, EMPERYALİZME KARŞI ÇIKAN DEMEKTİR

Emperyalizm bu diğer kavimleri etnik olarak tahrik edince, Türklerin de kendi kavimleri için araştırmalara girmelerine yol açtığını görüyoruz. Daha evvel Rusya'da başlamış olan Türkçülük hareketi Türkiye'ye sirayet etti. Şimdi pek çok insanın unuttuğu veya hatırlamak istemediği bir şey var; Kuvayi Milliye'yi ve Müdafaa-i Hukuk'u örgütleyenler Türkçülerdir. Onlar daha önce Türkçü hareketin içindedirler. Bunu dürüstçe yazan Falih Rıfkı Bey vardır. Türkçü olduğunu

söyler. Türkçü ne demektir? Türkçü, Türk kimliğini açığa çıkarıp, batılının ona olan baskısına karşı koyan, adam demektir. Türkçü, tam bağımsız ve özgür bir ülke olarak devam etmesini sağlayan adam demektir.

Şimdi bu hava içerisinde Anadolu hareketine giriliyor ve Anadolu hareketi içerisinde Ankara'ya karşı isyan eden grupları, ki pek çoktur, resmi tarih yeteri kadar incelemiyor. Yani Düzce isyanından tutun da, Şeyh Said isyanına kadar.... Bunların hepsinin dibini kurcaladığımız zaman şaşılacak bir şekilde etnik bir tahrik buluyoruz. Meclis kurulduğu zaman, Meclis etrafındaki bütün bölgeler isyan ederler. İsyanın dibini kurcaladığınız zaman, ya Çerkezler çıkar, ya Kürtler çıkar, yani etnik bir şey çıkar. Batı daima bu oyunu oynamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti ilan edildikten sonra, Mustafa Kemal Paşa ölene kadar, II. Dünya Savaşı çıkana kadar hiçbir etnik sorunla karşılaşmamıştır.

Diyeceksiniz ki isyanlar var; doğru, en başta Şeyh Said isyanı var, o bir petrol ve şeriat isyanıdır.

İngilizler tarafından örgütlenmiştir. İkincisi Dersim isyanı vardır. Dersim isyanı çok iyi biliyorsunuz ki Hatay'la ilgilidir. Türkiye, Hatay üzerinde, Misak-ı Milli sınırları içerisindeydi diye bir iddiada bulununca, Fransızlar böyle bir işe kalkışmışlardır. O zaman tabii ki, Mustafa Kemal Paşa sağ olduğu için kısa sürede halledilmiştir.

MUSTAFA KEMAL'İN VERMEYE

ÇALIŞTIĞI KİŞİLİK

Bunun dışında Türkiye'de bir kişilik hareketi olmamıştır. Bunların da etnik olmadıkları aslında konjonktürden bellidir, Peki o zaman Türkler neydiler?

Türkler bir kişilik elde etmeye çalıştılar. Mustafa Kemal Paşa'nın Türklere vermeye çalıştığı kişilik kendisinin kafasında doğmuş bir şey değildir. Bir defa onun ne kadar ulusalcı bir adam olduğunu anlamak için bir tek şeye bakmak kâfidir. Türkiye istiklalini kazandıktan sonra Kemal Paşa, Tarih Kurumu kuruyor. Yahu sen askersin, Cumhurbaşkanı olmuşsun sana ne tarihten!

Biliyor o, farkında. Türklerin kimliğini oluşturmak lazım, ortaya çıkarmak lazım. Bunun için de tarihi çok ciddi bir şekilde inceleyeceksin başka çaren yok. Bu nasıl incelenecek; tarih alimlerini çağıracaksın, toplanacaklar, kurultay yapacaklar. Kararlar alınacak.

Bununla yetinildi mi?

Hayır. Bir ümmet kültüründen geldiğimizin son derece farkında, çünkü dilinde bir ümmet kültürünün getirdiği bütün özellikler var. Osmanlıca, hem Farsça'yla hem Arapça'yla ilişkili, Farsça-Arapça İslam'ın dini dilleridir.

Nasil Hristiyanlıkta Latince ve Yunanca böyle bir özellik taşıyorsa. İslamiyet'te de bunlar taşıyor. Osmanlıca'da bunların olması çok doğaldır. Ama sen milli bir devlet olursan, ki milli devlet kendi dilini oluşturmak zorundadır ve bunun teşebbüsü için Dil Kurumu'nu kuruyor. Tarih Kurumu'nu kuruyor ve bunlarla ulusal devletin platformunu hazırlamaya çalışıyor.

Öbür taraftan da sanatta da "Türkleri nasıl olur da ümmet kültüründen çıkarabilirim" diye uğraşıyorlar. Bunun için de ulusal şiir, ulusal roman, ulusal edebiyat gibi temaları ciddi şekilde izlemeye çalışıyor. Bu o günlerin edebiyatına, kültür hayatına, fikri hayatına baktığımızda çok net görülüyor.

YURT MİLLİYETÇİLİĞİ

Zaten Mustafa Kemal Paşa'nın Kemalizminin oturduğu fikri zemin, aslında Yusuf Akçura ve Ziya Gökalp'in bir sentezidir. Bunların ortaya atmış olduğu bütün düşünceleri, Mustafa Kemal Paşa kendi düşüncesi içinde yoğurmuş, alimlerle paylaşarak bunlardan ortaya bir Türk Milliyetçiliği çıkarmıştır. Bu milliyetçilik kesinlikle şoven değildir, ırkçı değildir. Çünkü açıkça söyler, dünya milletleri kardeş olmuşlardır. Bunlar tartışılmaz. Ve Türkiye'deki Cumhuriyet hareketlerini ve İstiklal Savaşı'nı yapanların da Türkler, Lazlar, Çerkezler, Kürtler, hepsinin bir araya gelerek yaptıklarını söyler. Ve bu böyle karma bir harekettir.

Peki Türk kimliği nedir? Türk kimliği ırka dayanan bir kimlik değil, daha çok kültüre ve yurda dayanan bir kimliktir. Yani bu topraklar üzerinde yaşayan insanlar Türk sıfatını taşırlar Ama bunun içerisinde çeşitli etnik kökenler olabilir. Üniter devlet fikrini Fransa'dan almıştır. Fransız Cumhuriyeti'nde, Korsikalı vardır. Bask vardır. Başka başka dillerde kanunları, kendilerine göre kültürleri vardır bunların. Ama bunlara sen nesin dediğin zaman Fransızım derler, sonra da eklerler ve ben Bask kökenliyim derler.

Şimdi Türkiye tamamiyle modernist bir devlet olarak düşünülmüştür. İstiklal Savaşı bir çeşit Fransız Devrimi'nin tekrarıdır. Biz İstiklal Savaşı'nı yaptık, bağımsızlığımızı kazandık. Yalnız o değil, biz İstiklal Savaşıyla birlikte bir inkılap yaptık.

Bu inkılabın içerisinde de hakimiyetin bir kişiden çıkıp, millete initalini sağladık. İşte Fransız Devrimi'nin yaptığı budur. Biz, ulusal, demokratik ve laik bir devrim yapıp bir devlet kurduk ve bunun kimliği de çok netti. Bu, Türk devleti, Türk kimliğidir.

MİLLİ EĞİTİM

Ama bu kimliğin bir yurt milliyetçiliği getirdiğini, kesinlikle bir ırkçı milliyetçiliği olmadığını bilmek lazımdır. Böyle bir hava içerisindeydik biz. Bunu sağlamak için çok önemli bir şeyleri gördü. Yeni yetişecek olan nesillerin, neresinden bakarsanız bakın, ulusal bir kültür almalarıyla olabirdi. İşte

o zamanlar çeşitli Maarif Kongreleri yapıldı. Büyük tartışmalardan sonra, ulusal bir kültürle nasıl yetiştirebiliriz fikri karara bağlandı. O kararı hepimiz biliyorsunuz. Tevhid-i Tedrisat Kanunu. Tevhid-i Tedrisat Kanunu, Türkiye'de bir; Yabancı okulları, yani misyoner okullarını tasfiye etmiştir. İki: dini okulları, yani tekkeleri, medreseleri vb. diğer dini müesseseleri tasfiye etmiştir. Bunların yerine bu laik, demokratik eğitimi sağlayabilmek için eğitimi birleştirerek bir tek eğitim sistemi getirmiştir. Bunun için de örnek, yine Fransa alınmıştır. Nasıl Fransa ihtilalden sonra misyoner mekteplerine karşı inkılabı ve ulusallığı yerleştirmek için yeni, laik, demokratik ve ulusal bir eğitim sistemi kurmuşsa ve bu eğitim sisteminin kaleleri liselerse, bizde de aynı şey yapılmış. Bizde de laik, demokratik, ulusal bir eğitim için liseler kurulmuştur.

Liselerde o zamanki eğitim yurttaşlık üzerine kuruludur.

Biz o eğitimden geçtik. Bizi yıkamamaları da ondan. Çok sağlam bir eğitimdi. Biz lisede felsefe, sosyoloji, psikoloji, astronomi, mantık ve estetik derslerinin hepsini derinlemesine okurduk. Bu liselerde ve bu eğitimle Türkiye'de yurttaş yetiştiriliyordu. Yetişen yurttaşlar da Cumhuriyet sahiptiler.

Yani evvela ulusallık kuruluyor. Onun gelişebilmesi için ulusal eğitim ve öğretim kuruluyor. Bu, birleştirilerek yapılıyor. Ama bununla yetinmiyor Cumhuriyet...

GAZİ'NİN MİLLİ İKTİSAT PROGRAMI

Mustafa Kemal Paşa, aynı zamanda da bir ulusal ekonomi gerçekleştirmeye çalışıyor. Bunu önce İzmir İktisat Kongresi'nde çok açık bir şekilde tüccarlara bırakmıştır. Ama şunu söyler: "Nasıl elbirliğiyle bir Misak-ı Milli gerçekleştirdiysek, aynı şekilde bir say Misak-ı Milli'si gerçekleştireceğiz." 'Say', emek demektir.

Bir emek Misak-ı Millisi koyuyor. Çünkü Mustafa Kemal Paşa Galiyef'in fikirlerine sahiptir. Biliyor muydu yoksa kendiliğinden mi söylüyordu? Burası henüz meçhul. Ama dünyada, özellikle sömürülmüş olan ülkelerde sınıfların tam oluşmadığını çünkü hakim sınıfların yabancıyla işbirliği yapan kompador kapitalist olduğunu, geri kalanlarının hepsinin üç aşağı beş yukarı 'halk' diye adlandırılabilceğini ve bunların hepsinin antiemperyalist bir cephede buluşması gerektiğini savunuyordu. Halk Partisi'ni de böyle kurmuştu.

Şimdi bu gerçeğe içerisinde bunun ekonimisi ne olacaktı? Gazi'ye göre, bunun ekonimisi: Kamu öncülüğünde bir kalkınma olacaktı. Kamu öncülüğünde bir kalkınmanın da nasıl örgütlendiğini hepimiz biliyoruz. Sümerbankından Etibankına biz, bütün alanlarda devletçi ama halkçı-devletçi bir programa başladık. Bunu uygulamaya girdik o dönemlerde Türkiye Cumhuriyeti'nin kalkınma hızı yüzde 8, yüzde 9'larda seyrediyor. Beş kuruş borç almayız.

Osmanlı borçlarını öderiz bitiririz. Türkiye’de enflasyon çok düşük, önemsiz bir derecededir. Kendine göre ithalatımız ihracatımızı dengelemiştir. dengeli, ulusal bir ülke halindedir. Şimdi bu tablo çok açık, bir Kemalist tablodur.

Türkiye’nin Kemalist geçmişi. Bu zurna nedere zırt der?

Bu zurna, ilk önce 2. Dünya Savaşı’nda sonra da Soğuk Savaş döneminde zırt der. Çünkü Mustafa Kemal Paşa ölünceye kadar Türkiye’nin emperyalizmle hiçbir ilişkisi yoktur. Antiemperyalist bir savaştan çıkmıştır.

En büyük dostu, yakını, müttefiki Sovyetler Birliği’dir. Balkanlar Balkan Pakti ile, Ortadoğu’yu Sadabat Pakti ile kontrol eder. Bağımsız, güçlü, yeni bir devlettir.

2. DÜNYA SAVAŞI’NDAN SONRA AMERİKA’NIN KUCAĞINI OTURDUK

Türkiye Cumhuriyeti’nin teklemeye başlaması 2. Dünya Savaşıyla olur. 2. Dünya Savaşı’ndan itibaren Fransızlar ve İngilizlerle ittifak dener. Bu ittifak aksar. Niye aksar? Fransızlar yenilir. İngilizler bizi savaşa girmeye zorlar. Biz, savaşa girecek durumda olmadığımızı söyleriz. Çünkü Almanlarla kırıstırırız. Almanlarla kırıstırırken Almanlar bizden krom satın alırlar ve silah yaparlar. İngilizler buna kızar. Ama biz Almanlarla işbirliğini sürdürürüz. Çünkü Almanlar Rusya’ya saldırınca, ‘Oradaki Türkleri acaba apartabilir miyiz?’ diye bir hayal kururlar. Mareşal Fevzi Çakmak’la Şükrü Saraçoğlu Almanlarla gizli temaslara girer. Oralara biz buradan adam göndeririz. O ülkeleri yönetsinler diye... Yani Tataristan’a. Böyle bir takım teşebbüslerimiz vardır.

Almanlar yenilince biz çok müşkül duruma düşeriz. Çünkü Sovyetler Birliği gelip, Almanların Hariciye Bakanlığı’ndan bizim bütün bu gizli hikayelerimizi öğrenir.

Öğrenince Rusların kafası kızar. Ruslar bizden toprak ve Boğazlardan geçiş isterler. Biz telaşa düşeriz. O telaşa ne yaparız? Gider, Amerika’nın kucacağına otururuz.

İşte ondan sonra başlar bugünkü krizin ucu. Biz Amerika ile işbirliğine başladığımız ve Marshall Planı’nı kabul ettiğimiz zaman, sanıyordu ki bizimkiler Amerika çok hayırhah bir ülkedir. Türkiye’ye kredi açar, Türkiye’ye para gelir. Türkiye’nin sanayileşmesinin güçlenmesini sağlar. Rusların karşısına dikilmesini böylelikle temin etmiş olur.

Türkiye hayal kuruyor. Hayal güzel, büyük, güçlü ama bir o kadar da saçma bir hayaldir. Böyle bir şey olamaz. Çünkü Amerika, dünyanın önde gelen emperyalist ülkesiydi. Bir yere girdiğinde oradan çıkmayı hiç düşünmüyordu. Türkiye için de aynı hesapları yaptı. Türkiye’yi nasıl kendi istedikleri biçime sokabiliriz diye düşündüler. Daha 47’de buraya gelmiş olan Amerikalı uzmanlar, “Bunların memleketlerinde din yok, bunların bütün aydınları dinsiz.” diye rapor vermişlerdi. Biz,

birincil olarak herşeyin tabanı ve kökü olan Tevhid-i Tedrisat yasasını delmişizdir. Oradaki dördüncü madde olan İmam Hatip okulları, sadece ‘hidemât-ı diniye’, yani imam, hatip yetiştirip camilere yollayacaklardı. Bir de bunu alıp önce okul, sonra lise, sonra da İlahiyat fakülteleri haline getirmişlerdir.

AMERİKA DİNDAR VE LİBERALDİR

Bu, Amerika’nın isteğiyle olmuştur. Neden olmuştur? Çünkü Amerika, bizimkiler bunu sık sık unutupyorlar. Laik değildir. Amerika’da laiklik yoktur. Amerika’da 1930-40’lı yıllarda dini cemiyetler Hollywood’u kontrol ederlerdi. Hollywood filmlerinde karı-koca aynı yatakta yatamazdı. Gidin, seyredin o eski filmleri. İki yatak vardır. Karı-koca ayrı yatakta yatarlar. Amerika dindardır.

Dindar olduğu için de, bu işlere girdiği ülkelerde dindarlığı öne alır. Öne aldığı için de Türkiye’de böyle şeyler oluyor. Bizde de o sıralarda Demokrat Parti iktidar olabilme

ihtiyacındaydı. Bunun için tarikatlardan yararlanmayı düşünüyordu. Zaten illegal bir takım tarikatlar vardı. Bunlarla işbirliğine girdi.

Amerika devletçiliğine de karşıydı. Niye?

Çünkü o, liberalizmin zirvesidir. Kendine en kötü liberalizmi uygular, yani vahşi liberalizm kurar. Bir çeşit Sosyal Darwinizm vardır orada. Kimi güçlüyse ötekini ezer, öldürür, yer. Aynen tabiatta olduğu gibi... Çünkü tabiat faşisttir.

SANAYİLEŞMEMİZİ AMERİKA ÖNLEDİ

Şimdi bu çerçeveye içerisinde siz ne yapıyorsunuz? Burada inanılmaz bir kamu sektörü var. Kamu sektörü vaziyete hakim. Bir de üstelik bizimkiler hâlâ Amerika ile işbirliği yapıyorlar. kendilerini liberal ve demokrat sanıyorlar ama iki örnek vereceğim. Bizde Cumhuriyet neslinin nasıl yetişmiş olduğunun güzel örneğidir. Biri Erbakan, biri Demirel. İkisi de liberal sanıyorlar kendilerini. Fakat bunlar iktidar oldukları andan itibaren yırtınırlar: “Sanayileşeceğiz!” Büyük Türkiye! Görülmemiş kalkınma!“. Amerika deli oluyordu bunları duyduğu zaman. Bunlar farkında değillerdi. Sanıyorlardı ki, Amerika bize para verecek, biz sanayi kuracağız. Hiç öyle bir şey düşünmüyordu Amerikalılar. Sanayi filan da düşünmüyorlardı.

Başından itibaren önce Menderes ihtilafa düşmüştür. O zaman çok meşhurdur McNamara. Dünya Bankası’nın başındaydı. Aralarında hır çıktı. Menderes onları dinlemiyor, görülmemiş kalkınma yapacağım diyor. Onlar. “Boşver kalkınmayı, sen yolları yap, benzin sarfet” diyorlar. Tartışmalar böyle bir çerçeveye içinde geçiyor. Sonunda döviz kıtlığı başladı. Çünkü onlar başladılar finans numaralarına. İlk o zaman başladı. Berbat bir haldeydik, beş para yoktu.

Neden oldu bu? Çünkü, Menderes onları dinlemedi.

Menderes'in devrilmeden önce Havza'daki konuşmasında, önümüzdeki sonbahar Kruşçef'le görüşmek üzere Rusya'ya gideceğini söylediğini herkes bilir.

Ondan birkaç ay sonra devrilmiştir. Yani daha o zamanda bizimkiler kazığı yediklerini anladılar ama nasıl çıkacaklarını bilmiyorlar.

Bu kazık süregitmiştir. Nasıl gider? En büyüğü 60'lı yıllarda yediğimiz kazıktır. Kıbrıs kazığı en büyük kazıktır. Kıbrıs'tan dolayı öyle bir hale gelirki; biz, Amerika'nın müttefiki. Rusya'ya karşı NATO'da onu savunacak olan ülkeyiz ama bize silah amborgosu koyar. resmen ve alenen silah vermez.

EĞİTİM SİSTEMİMİZ BOZULDU

Tevhid-i Tedrisat bozulduktan sonra bu kadarla yetinmezler. Türkiye'de İmam Hatip okullarının yanısıra yabancı dille ama -dikkat isterim- İngilizce olmak üzere birçok kolej kurulmaya başlanır. Bu kadarla yetinilmez, yabancı okullar buraya getirilir. Bu kadarla da yetinilmez, vakıf üniversiteleri diye bir takım gecekondü üniversiteler açılır. Bu üniversitelerde Türk çocuklarına Amerikan tipi öğretim aşılanır.

Şimdi bakın nasıl oluyor. Bir taraftan dini bir giriş oluyor. Dini girişte bir takım tarikatlar tercih ediliyorlar. Tarikatlardan tercih edilenlere bakın. Biri Nakşiler öteki Nurcular. Bu ikisi tercih edilirler. Çünkü bunların tarzları Birleşik Amerika'ya uymaktadır. Bu, Cumhuriyet'in kimliğini bozmaya başlamanın ucudur. Çünkü bununla beraber Arapça tekrar Türkçe'ye girer. Arapça eğitim girer. hatta El Ezher'e öğrenci gönderilir. Bu, birinci uç. İkincisi, kolejler. Kolejler vasıtasıyla yabancı dilde öğretim tekrar edilir. Yabancı dille öğretim Osmanlı'nın batmasının sebeplerinden biridir. Çünkü yalnız Sivas'ta 60 tane misyoner okulu vardır. Gazi, bunların hepsini kapatmıştı. Bunlar yeniden hem de Türkler tarafından açılır. Türkler çok güzel bir şekilde vatandaşlarını yabancı dille düşünmeye, yabancı dille göndermeler yapmaya ve yabancı dil çağrışımları içinde büyütme başlarlar. Bunun tabii neticesi, oradan yetişen çocukların geleceklerini o ülkelerde arama heyecanıdır.

Şimdi din düzeni bozuldu. Laiklik gidiyor. Ama bununla yetinmediler. Maarif düzenini de bozdular.

Zaten Maarif düzeni, Yunan-Latin kökeni ile İsmet Paşa zamanında bozulmuştu. Onun üzerinde bu geldi oturdu. Bunu da bozdular. Geriye ne kaldı? ulusal iktisat kaldı. Bu defa ulusal iktisadi tahrif etmeye başladılar. Buldukları numarayı biliyorsunuz. Özelleştirme numarasıdır Özel sektör gelirse, bu iş daha iyi olur. Bunu da hayli baskı ile hükümetlere zar zor uygulatıyorlar. Buraya kadar getirdiler işi.

BİZDE KAMU SEKTÖRÜ HALKLA KURULDU

Şimdi bu işte bir tane özellik var. Bir tanesi: Üstteki kamu sektörü, devlet tarafından yukarıdan aşağıya indirilmemiştir.

Bunu da iyi bilmek lazım. Bizdeki kamu sektörü halkla birlikte olmuştur.

Yani ben çocukken Devlet Demir Yolları Sivas'a vardığında bütün Türkiye bayram etti. Biz Karabük Demir Çelik fabrikasını açtığımız zaman Türkiye'de bayramdı. Herkes ona sahipti. SEKA öyle. Bunların hepsi Türkiye kalkınmasının, Müdafaa-i Hukuk'un aşağı yukarı birisi Maarif'te birisi iktisatta somut hale gelmesiydi. Onun için, bunların üzerine gelindiği zaman halk da direniyor Türkiye'de. Başka ülkelerde üç senede yaptıkları işi, Türkiye'de 30 senede yapamadılar. Tabii buna başka bir şey de sahip oldu. Bürokrasi kesinleşmiş ve katılaşmıştır. Özellikle İsmet Paşa döneminden sonra...

Bürokrasi, kendini bu malların sahibi gibi görüyordu. Aynen Rusya'dakine benzer bir durumdur bu. Bizde de 'nomenklatura' oluşmuştur. Bu, özel sektörle birlikte iş yapıyordu. Özel sektörü kullanıyordu. Şimdi özel sektör onu kullanmaya başladığı zaman sinirlendi.

Aralarında bir sürtüşme çıktı. Ülkemizdeki darbelerin bir kısmının sebebi budur. Böyle bir durum bir türlü özelleştirmeyi istedikleri yere götürmeyi sağlayamıyordu. Buna çok sinirleniyorlar çünkü Türkiye'de böyle bir tavır içinde.

İLK İNTİBAH SİLAHLI KUVVETLERDE BAŞLADI

Bugün tabii, bundan 15 sene öncesine göre artık ekonomimize, milli ekonomi dememiz çok zor. Büyük holdinglerin büyük bir kısmında %25 ile %75 arası yabancı ortaklık var. Bu demektir ki, artık ulusal

holdingler de yok. Çok az kaldı. Bu holdingler de yabancı sermayesinin Türkiye'deki bir çeşit acentaları halinde. Döndük mü biz Meşrutiyet yıllarına... Tanzimat dönemine... Bunu, kendisini Cumhuriyet hükümeti ve Atatürkçü zanneden hükümetler yapıyorlar. Bunu halka yutturuyorlar. Kendileri de yutuyorlar.

Şimdi buraya geldikten sonra eğer bir intibah başlarsa işler zorlaşır. 'Intibah başlar' ne demek? Yani bir uyanış başlarsa... Türkiye'de uyanış geç başladı ama başladı. Nasıl oldu? Eğer Sovyetler Birliği dağılmasaydı belki de olmazdı. Sovyetler Birliği dağılınca o zamana kadar başımıza Sovyetlerin açtığını zannettiğimiz belaların hiç de onlar tarafından açılmadığı meydana çıktı. Çünkü Sovyetler yok, belalar devam ediyor. O zaman soru işaretleri başladı: "Acaba neden oluyor?" Dış politikada bize bir takım şeyler zorlanıyor. Hâlâ Kıbrıs sorunu önümüzde, hâlâ Ege adaları önümüzde, hâlâ Avrupa Birliği hep kaytarıyor, kalleslik ediyor, yalan söylüyor, Fırıldaklar çeviriyor. "Acaba bunlar ne der" diye sorular konunca, zannediyorum ki, ilk intibah Silahlı Kuvvetler'de başladı. Yavaş yavaş içlerine attıkları meseleleri, "bunların gerisinde galiba biz yanlış bir taraf seçmişiz"

düşüncesine doğru gelmeleriyle bir uyanış başladı.

Bu son zamanlarda son derece net bir durumu geldi. Şimdi ulusal olarak TSK, savunmasını Brüksel'e göre ayarlamak istemiyor. Bunu ben söylemiyorum. Bunu Amerikalılar söylüyor. Amerikan Hava Kuvvetleri Türkiye Masası uzmanı bir yazı yazdı. Bu yazı, Türkiye'de de yayınlandı. O yazıda çok açık bir şekilde "TSK güçleniyor, kendine göre savunma planları yapıyor ve planları niçin yaptığını biz anlamıyoruz. Etrafındakiler de korkuyorlar" deniyor. Etrafındakilerden korkan yok. Endişelenen kendileri. Çünkü Türkiye roket yapıyor. Halbuki onlar roket yapanlara 'serseri millet' diyorlar. Yani biliyorsunuz. Kuzey Kore, Irak roket yapıyor, biz de roket yapıyoruz şimdi. Hem de milli roket. "Toros" roketini 160 km'ye kadar attık ve vurduk. Bu, onların teknolojisi değil. Türkiye'ye çok ciddi bir nükleer ambargo var. O kadar başarılı oldular ki, kendilerini solcu zanneden bir takım şaşkınları da saflarına aldılar.

Nükleer yapmaya uğraşıyorlar. Halbuki Türkiye'nin bütün etrafı nükleer. Nükleer olmadın mı sen kendini savunma imkanına sahip değilsin. Sana diyor ki, "Sana nükleer silahı ben veririm". Bunu söyleyen, Kıbrıs'ta bana ambargo koyan. Bizim buna inanmamızı istiyor. İnanmadığımız için de Genelkurmay Başkanı Pakistan'da, Çin'de Niye? Çünkü Türkiye uyanık. Çünkü Türkiye biliyor ki, Pakistan, Çin ile işbirliği yaparak nükleer teknolojiye geçmiştir. Bomba bile yaptı. Türkiye Çin'le işbirliğinin zemini üzerindedir. Bunu ben söylemiyorum. Genelkurmay Başkanı kendisi söylüyor.

Askeri işbirliği konuşuluyor ve bu olduğu sırada Türkiye'nin Genelkurmay Başkanı bir NATO toplantısına ilk defa iştirak etmiyor. Gitmiyor. İşte o zaman sen krize gebe bir ülke olursun. Sen böyle bir harekete başladın mı çeşitli mali fındaklarla, Türkiye'de sermaye hareketleriyle senin ekonomini darmadağın etmek için gerekli numaraları yapmayı hazırlanır. Türkiye'nin içine düştüğü kriz ortamının sebebi budur.

AMERİKA TÜRKİYE'Yİ TRUVA ATI OLARAK KULLANMAK İSTİYOR

Türkiye şimdi Batı ittifakı ile olan ilişkilerini gözden geçirme eğilimindedir. Bu onların hiç işine gelmez. Çünkü Birleşik Amerika Türkiye'yi iki yerde Truva Atı olarak kullanma kararındadır. Birincisi, bu açıkça Helmut Sehmith söyledi. Avrupa'nın içinde Avrupa'ya karşı Türkiye'yi kullanmak istiyor. İkincisi, Orta Asya yani bizi daha evvel Ruslara karşı nasıl kullandıysa şimdi bu iki toprakta kullanmak istiyorlar.

Orta Asya'da niçin istiyor? Orta Asya petrol gölü ve dünyadaki petrol 40 yıl içinde bitecek. Çok önemli bir şey onun için. Türkiye'yi mutlaka Orta Asya'ya karşı kullanmak zorundalar. Peki Türkiye Orta Asya'daki soydaşlarıyla niye

kendi hesabına anlaşmaya girmesin de, Amerika hesabına girip oralarda bir de casus durumuna düşsün? Bunu Amerika'nın hafsalası almıyor. Bizim de hafsalamız almıyor. Niye girelim ki biz böyle bir oyuna? Üstelik ortadaki Türkler birçoklarının sandıkları gibi saf insanlar da değil. Onlar, çoğu Bolşevik Parti'nin önemli yerlerine gelmiş dünya çapında politikacılar. Olayı, hemen görüyorlar ve hemen değerlendirebiliyorlar. O zaman şöyle bir mantık işliyor oralarda: "Eğer ben Amerika hesabına Türklerle iş yapacaksam, gider Amerikalılarla yaparım. Niye Türkleri de araya sokayım ki?" O zaman sen hiçbir tarafa yaranamayan, kötü bir devlet durumuna düşersin.

TÜRKİYE DOĞU'YA DÖNÜYOR

Bu durumlara düşmemek için Türkiye Cumhuriyeti de bir takım tedbirler almaya başlıyor. Mesela Irak meselesinde Birleşik Amerika'nın Savunma Bakanı buraya geldi. Savunma

Bakanı'nı müsteşar yardımcısı karşıladı burada. Türkiye eskiden böyle bir şey yapar mıydı? Eskiden bizzat Savunma Bakanı giderdi. Cumhurbaşkanı tarafından kabul edilirdi ve ne diyorsa not alınırdı. Halbuki şimdi adama çok açık bir şekilde Irak'ın bütünlüğünden yana olduğumuzu, Irak'ın parçalanmasını istemediğimizi söyledik. Çünkü biz Irak meselesi yüzünden, Özal'ın Americancılığı yüzünden çok açık bir kazık yedik. Türkiye bugün, Amerika ile ilişkilerini askıya aldığı andan itibaren Suriye, İran, Irak'la yapacağımız ticarete inanılmaz döviz kazanacak durumdayız. Bunlar, bizim

ekonomik gücümüzden çok yararlanmak isteyen ülkeler. Ermenistan bile Türk sanayinin birçok mallarını kullanıp, satan bir topluluk halindedir. Türkiye, bu gerçekleri görmek zorundadır ve görüyor. Bizim Rusya ile olan ilişkilerimiz. Asya'da inanılmaz pazar ilişkileri açıyor. Hindistan, aynı şekilde.

Şimdi Rusya, Hindistan ve Çin Avrasya politikalarını oluşturuyor. Ruslar çok açık ve seçik bir şekilde geçen yıl Putin'le söylediler: "Küreselleşmeye inanmıyoruz, tek kutuplu dünyaya inanmıyoruz" dediler. Faal olarak gösteriyorlar da bunu. Bize gelip stratejik ortaklık teklif ettiler. Şimdi böyle bir ortaklık kabul edilmesi neyin gereği? Atatürkçülüğün gereği. Çünkü Mustafa Kemal Paşa Kuvva-i Milliye de bu ortaklığı kendisi Ruslara teklif etti. Meclis açıldıktan üç gün sonra Mustafa Kemal Paşa bir yazı yazar. Kazım Karabekir Paşa'ya gönderir. O da Sovyetler Birliği'ne, Lenin'e ulaştırır. Onun içinde Türkiye'nin Rusya ile stratejik ittifak yaparız. Ondan sonra öyle bir dostluk kurarız, öyle karşılıklı ilişkilere gireriz ki, bu iki tarafın da lehine çalışır.

Şimdi bakan nasıl oluyor.

**Bir taraftan dini bir giriş
oluyor. Dini girişte bir takım
tarikatlar tercih ediliyorlar.**

**Tarikatlardan tercih
edilenlere bakın.**

Genç nesiller bilmiyorlar. O zaman ki Milletler Meclisi'nde Ruslar yoktu. Alıyorlardı, komünist diye. Onu kim temsil ederdi bilir misiniz? Türkiye Cumhuriyeti temsil ederdi. Tevfik Rüştü Bey çıkar, Rusya'nın çıkarlarını savunurdu orada. O zaman bunu yapmışız. Şimdi Rusya aynı şeyi teklif ediyorsa bunu kabul etmemiz lazım. Çünkü Cumhuriyet'in geleneği budur. Burada İnönü bizi saptırmıştır.

Biz bunu kabul ettiğimiz anda, yani biz Avrasya politikasına ağırlık verdiğimiz taktirde hem çok geniş pazar bulacağız, hem kamu sektörünü çok geliştirebilecek imkanlar sağlayacağız. İktisadi bakımdan olduğu kadar askeri bakımdan da bir tek kaynağa bağlı donanımdan kurtulacağız. Çünkü o durumdayız. Şimdi bir ihtilaf çıktığı zaman bize yedek parça göndermezler. Tanklar işlemez. Böyle bir durumumuz var. Bunlardan kurtulacağız. Belki ulusal savunma sanayini kurma yolunda çok önemli adımlar atacağız. Bütün bunlar önümüzde.

Bu durum Batı'yı rahatsız ediyor. hem Avrupa'yı, hem Birleşik Amerika'yı rahatsız ediyor. Bunu önlemenin çaresi, Türkiye'nin belini doğrultmasını engellemektir. Bu nasıl engellenir? Çok kolay! Öyle bir takım fırıldaklarla, ekonomimizin içine girmişler ki...

ESKİDEN DÜYUN-U UMUMİYE'YDİ ŞİMDİ TÜSİAD

Birkere, büyük sermayeyi kullanıyorlar. TÜSİAD onların Türkiye'deki acentası halinde. Eskiden Düyun-u Umumiye'ydi. Şimdi TÜSİAD o görevi yapıyor. Çünkü, dikkat edin, TÜSİAD ne zaman konuşsa, onların lehine konuşuyor. Türkiye'nin değil. "Avrupa'ya mutlaka girmeliyiz.

Amerika'yı küstürmemeliyiz." her dakika söyledikleri laf. Burada eğer TÜSİAD, bir holding birleşimi örgütse, Türk basını ve medyası tamamen holding basını ve medyası haline gelmişse ikincisi ne oluyor? Türk basını ve medyası onların buradaki sözcüsü haline gelmiş oluyor. Bu sözcüler sürekli Türk halkına bunu telkin etmeye çalışıyorlar. O zaman, gündemin değişmesi lazım. O zaman, Türkiye'de akıllı insanların, gençlerin, siyasi partilerin, sivil toplum kuruluşlarının önce onların gündeminden çıkması lazım.

Onların gündemi ne? Onların gündemi: "Eğer şunu da yaparsak AB bizi alacak" gibi bir palavrayı yıllar boyu sürdürmek. Onların gündemi ne? "Aman Amerika'yı küstürmeyelim. Aman IMF'nin dediğini yapalım. Aman Dünya Bankası kızmasın", gündem bu Türkiye'de.

Halbuki Türkiye'nin asıl gündemi bu değil. Türkiye şimdi roketlerini yapıyor. Türkiye nükleer olmak istiyor. Nükleer olmak için de temasları var. Türkiye'ye Rusya tarafından stratejik ortaklık teklif edilmiş. Türkiye'nin Rusya ile çok güzel ticari ilişkileri var. Fevkalade güzel ekonomik ilişkileri var. Türkiye'nin Suriye, Irak ve İran'la fevkalade güzel ilişkileri

olabilir. Orta Asya Türk Cumhuriyetleriyle ilişkiler yepyeni bir şekle girebilir.

KARADENİZ İŞBİRLİĞİ ANTLAŞMASI'NI YAPTIK KRİZ PATLADI!

Dikkatinizi çekerim, biz 'Karadeniz İşbirliği' diye bir anlaşma yaptık. Bunun içinde Rusya var. Karadeniz devletlerinin, hepsi var. Türkiye ve Rusya'nın muhalefetiyle Amerika oraya alınmadı. İşte krizin bir sebebi de bu. Onlar ille de Karadeniz'e de burunlarını sokmak istediler ve Yunanistan'ı da sokmak istiyorlardı. Rusya da, Türkiye de bunu istemedi ve giremediler. Gazetelerde araştırın, Türkiye'de krizin başlamasıyla Karadeniz anlaşmasının imzası arasındaki tarihlere bakın. Bir hafta filan var, Anlaşma imzalanıyor, kriz patlıyor. Kriz patlarken, anlaşma imzalanıyor.

Öbür taraftan Ruslar. Çinlilerle birlikte Şangay Beşlisi ile beraber bir anlaşma yaptılar. Şangay Beşlisi anlaşması bu Avrasya politikasının Doğu ucu. Geçenlerde yeni bir toplantısı yapıldı. Bu defa Türk Cumhuriyetleri de katılıyorlar. Önce gözlemci olarak katılıyorlar, sonra onlar da katılacaklar. Yani Avrasya politikası oluşuyor.

Şimdi bu politika oluşurken, bu gündem konusu iken bizim basınımızda tık yok. Basın hâlâ öbür meseleleri bizim önümüze pişirip pişirip getiriyor. Niye? Bunun izahı zor değil. TÜSİAD'daki holdingleri inceleyin. Hangisinin %75'e kadar yabancı sermayeyle çalıştığını, hangisinin %50'ye kadar çalıştığını görürsünüz. En ileri gelenlerinden, en öndeki büyük patronlardan bir tanesi, isim

vermeyelim. "Canım, şu Kıbrıs da çok uzadı. Şu Ege meseleseni çözsek, Yunanlılarla dostluk tazelesek" dedi. Hele içlerinden bir tanesi "Yabancı bakan getirelim" bile dedi.

Şimdi TÜSİAD bu tavır içinde olunca, onların gazeteleri de o tavır içinde oluyor. Onların gazete ve televizyonları o tavır içinde olunca. Türkiye'de gündem bu oluyor. Halbuki Türkiye'nin gündemi bu değil Türkiye'deki krizin gerisinde işte bu sebepler yatıyor.

TÜRKİYE ARTIK ONLARIN EMİR KULU OLMAK İSTEMİYOR

Türkiye, artık onların emir uşağı, emir kulu olmak istemiyor. Yavaş yavaş dikleniyor. Bu diklenmeye tahammül edemiyorlar. Bu diklenmeyi önlemenin tek ve en kolay çaresi; bu çeşit spekülasyon krizlerini yansıtmaktır. Bu krizlerin Rusya'da da yaratıldığını hatırlayacaksınız. Bunlar, bizden önce olmuştuk. Çünkü, onlar bizden önce diklenmişlerdi. Rusya o kadar diklendi ki, "Borçlarımı ödemiyorum, ödemeyeceğim" dedi. Moratoryum istedi. Batı'nın kazığına herkes kafa tutmaya başlıyor.

Bunların 21. yüzyıl için kurdukları güvenlik stratejisi....

Daha ilk on yılda çuvallıyor. Çünkü onlar tam bir 'Pax-Amerikana' düşünüyorlardı dünyada. Amerikan hakimiyetinde dünyayı barış içine sokmak demek, herkesi köleleştirecek ve istediği gibi yönetecek demektir. Hayır! Bu olmayacak. Böyle daha çok kriz çıkar. Ama bunların Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkması, sarsması söz konusu değildir.

Benim Amerikalılara söylediğim bir laf vardır. Onların bütün tarihi, bizim Osmanlı'nın yıkılış tarihi kadardır. Onlar, daha çok genç ve dünyadan habersizler. Dünya nedir, bilmiyorlar. Dünya politikası nasıl yönetilir, onu da bilmiyorlar. Yalan yanlış düşlerine dayanarak işler yapıyorlar. Bu işlerle de bunu başaracaklarını sanıyorlar. Kendilerini çok güçlü gördükleri için her yeri de hallederiz sanıyor. Hayal. Vietnam'ı halledebildiler mi? Saddam'ı düşürebildiler mi? Bu olmuyor. Hayal kuruyorlar, o kadarla kalıyor.

Bize gelince... Biz, 1919 şartları içinde emperyalizmi bu topraklardan süpürdük. attık. Dört dörtlük İstiklal-i tam sahibi ve özgür bir devlet kurduk. O şartlar içinde, o perişanlıkla biz bunu yapan ülkeyiz. Şimdiki şartlar altında mı yapmayacağız! Dünyanın ilk 20 ekonomi içindeyiz. Dünyanın ilk 6 silahlı gücü içindeyiz.

Onun için bütün bunlar, holding basınının bütün palavraları ortalığa toz bulutu kaldırıp, milleti kandırıp, davayı istedikleri istikamete götürmek içindir. Götüremezler! Bir yere kadar getirirler, sonra oradan aksar. "Yanlış hesap Bağdat'tan döner" diye bir laf vardır.

MENDERES MCNAMARA'YI KOVMUŞTU!

Derviş'in getirilmesinin de hiç bir önemi yok. Yani Derviş'in bir önemi olduğunu zannetmek çok yanlış bir şey. Derviş de bunun farkına vardı. 10-15 günlük maceradan sonra hemen anladı ki, o kadar kolay değil bu iş. O sanıyordu ki, bir sömürgeye geldi, emir verecek, herkes de onu yapacak. Bu olmaz. Bu mümkün değil. Eğer Türkiye'de kişilik sahibi bir iktidar olsaydı zaten o geldiği gün, hemen valisini toplar geri yollardı: "Sen kimsin?" diye. Çünkü McNamara'yı kovmuştur Menderes. Konuşma da meşhurdur. "Siz yanlış yapıyorsunuz" demiştir. McNamara, "Bizim hesaplarımız doğrudur. İki kere iki dünyanın her yerinde dört eder". Menderes'in cevabı çok meşhurdur: "Türkiye'de bazen beş eder". Bu doğrudur. Onun için hiç endişeye mahal bir şey yok.

Aynı şekilde MHP zaten kaynıyor. MHP'de yukarda yapılanlarla aşağıdakiler birbirini tutmuyor. İsmi lazım değil, MHP'nin içinden bir takım adamlar bana geliyorlar: "Ağabey ne yapacağız?" diye soruyorlar. Ben, bu kadar senedir soldayım, sosyalist olduğumu açık açık söyleyen biriyim. Onlar da ülkücü kökenli kişiler. Benim yazdıklarım onların akıllarına daha çok yattıyor. Yani, kendi hükümetlerinin yaptıklarını beğenmiyorlar. Tabanda böyle bir durum var. Yukarıda bunun rahatsızlığını hissediyor.

Türkçülere ben şunu söyledim: "Nasıl düşünüyorsunuz bu adam hakkında?". "Vallahi biz tereddütteyiz" dediler. "Bakın, ben size bir benzetme yapayım, ona göre bir karar verin. Bundan 20 sene evvel biri gelseydi, 25 senedir Moskova'da çalışıyormuş. Oradaki bilmem ne bankasında ve çok da başarılıymış. Bir Rus kadınla evlenmiş. Zaten soyu da biraz karışık. Türkiye'ye bunu gönderselerdi ve biz de onu birden bire devlet bakanı yapsaydık. "Ne derdiniz?" dedim. "Rus ajanı derdik" dediler. "O zaman bu da ne, işte anlayın" dedim.

TÜRKİYE'NİN SOKAĞINDAN GEÇEMEZSİN

Olay bu. Biz buna mecbur muyuz? Onların büyüttükleri adamı buraya gönder, sen umumi valisin, burası sömürge mi? Tabii bütün bunlar bizim yakın tarihimizi ilgilendirir. Hele Kemal Paşa'nın neler yapmak istediğini bilen insanlar için çok rahatsız edicidir. Öyle değilsin! Ne demek gelmek. Türkiye'nin sokağından geçemezsin. Mustafa Kemal Paşa bu konularda çok hassastı.

Kemal Paşa, Fransızca bilirdi. Ama Fransızca konuşan insanlara Türkçe cevap verirdi. Halbuki şimdiki İngilizce konuşmayı marifet sayıyorlar. Sen sömürge valisi misin, nesen? Milli haysiyet diye bir şey var. Bunu yok ettiler. Çünkü bizi kültürsüzleştiriyorlar.

Kültürsüzleştirme politikası, Tevhid-i Tedrisat'ın delinmesiyle başladı ve sürüyor. Gittikçe daha öte götürüyorlar. Çünkü dikkat edin, neredeyse Türk televizyonlarında Türk Sanat Müziği çalınmaz oldu. Halk Müziği duyulmaz oldu. Ama buna mukabil, Amerika'nın bilmem neresinde topluluğun

çaldığı en son klip buralarda seyrediliyor. Sen kendi memleketinin müziğini bırakıp gidiyorsun, ki aşağı yukarı bin senelik bir müziktir ve çok kaliteli bir müziktir. Sen bunu yok sayıyorsun. Sen zannediyorsun ki, ilerliyorsun. Ama düşünüyorsun.

SORUNUMUZ MİLLİ KİMLİK SORUNU

Türkiye Cumhuriyeti'nin bütün sorunu millî kimlik sorunu. Bu millî kimlik sorununu nasıl halletmiş? Milli eğitim, millî ekonomi. Herşeyi millî olarak götürüyor. Bütün bunları teker teker bozuyorlar. Bunların yerine aynı Osmanlı'da olduğu gibi, emperyalistlerin komprador eğitimini getiriyor. Komprador kültürünü yerleştirmeye çalışıyor. Böyle bir-iki nesil yetiştiriyor. Yeşil kart almak için millet ayakta. Amerika'ya gitmeye uğraşıyorlar. Böyle bir şey Kuyay-ı Milliye'nin veya Müdafaa-i Hukuk'un hemen akabinde, Türkiye sefaletten kılarken kimsenin aklında yoktu. Hiç kimse böyle bir şey düşünmedi. Tam tersine, yurt dışındaki Türkler Türkiye'ye geliyorlardı, memlekete hizmet etmek için. Çok ucuz maaşlarla çalışıyorlardı.

Bu ruhu bize kaybettirdiler. Bu 1947'den itibaren iktidara gelmiş tüm iktidarların sorumluluğudur. Bana sorarsanız, hepsi Yüce Divan'lıktır. Cumhuriyet Kanunları onların hepsini Yüce Divan'a sevk edip bunların hesabını soracak kanunlardır.